

Halygaard (FP):

Det, der allerede er fremført af tungtvæjende argumenter i denne debat, dokumenterer med al ønskelig tydelighed for enhver, der vil forstå, at kravet om at ophæve hr. Glistrups immunitet helt og aldeles bundet i politisk forfølgelse.

Under debatten her i dag i forbindelse med denne alvorlige sag er der gang på gang af forskellige talere henvist til udtalelser fremsat i pressen og på møder af navngivne politikere fra forskellige partier, som her i dag nu sidder i salen, udtalelser, der har været af en sådan karakter, ja, jeg vil sige så gemene og nedværdigende over for et medlem af dette høje ting, at det giver anledning til alvorlige overvejelser og i mange tilfælde tangerer injurier. Udtalelser fremsat i pressen og på offentlige møder har stemplet hr. Glistrup som skattesnyder, bedrager, og jeg ved ikke hvad, udtalelser, ja, en politisk heksejagt, hvor politikere har medvirket til at foruddiskontere en dom over hr. Glistrup.

Jeg vil derfor anmode de samme navngivne personer om her fra landets fornemste talerstol, såfremt de står inde for deres udtalelser og beskyldninger, at gentage deres angreb på hr. Glistrup eller afkræfte eller bekræfte, hvad de er blevet citeret for her under denne debat. De samme personer, som nu i skyggen af hr. Skyttes ordførerskab skjuler deres ansvarlighed for vort uretfærdige skattesystem, og som nu vil gøre hr. Glistrup til syndebuk herfor, skylder den danske befolkning, folketinget, fremskridtspartiet og hr. Glistrup en redegørelse for deres uhyrlige beskyldninger, så hr. Glistrup for anstændighedens skyld kan få lejlighed til at forsvare sig.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil gerne starte med at citere Hostrup:

„Høj tungt han efter sig foden drog,
som før var så rap;
højt lærken over hans hoved slog,
men han hørte den knap.“

...
„han angst fór sammen, den gang det lød:
Frem, bondemand, frem!“

Da stavnsbåndet i 1788 blev ophævet med grev Christian Reventlow som bannerfører, sagde næsten alle herremænd i dette

land: dette her bliver landets ruin. Vi ved alle sammen, det modsatte blev tilfældet.

Vor tids herremænd, den herskende klasse, sad og hyggede sig indtil den 4. december 1973. Den dag fik den på ny stavnsbundne befolkning igen håb. Et nyt politisk parti, nemlig fremskridtspartiet, anført af hr. Glistrup, blev landets næststørste parti. Det var det tavse flertal, som i mange år havde sukket under trykket, der nu pludselig øjnede lys i mørket.

Hvad gør man så? Først forsøger man at tie os ihjel. Da det ikke lykkes, forsøger man at latterliggøre os. Lige meget hvilke midler man tog i brug, holdt fremskridtsbevægelsen sit tag i den danske befolkning. Så forsøger man nu at hindre hr. Glistrup i hans politiske virke, ved at hr. Glistrup nu i mindst 2, måske 3 år skal tilbringe næsten al tid i retten.

Jeg skal ikke trætte tinget ret meget længere. Men til befolkningen vil jeg gerne sige, ved at citere Valdemar Rørdam:

„Vi ved et fjeld kan sprænges,
og tvinges kan en elv,
men aldrig kan et folk forgå,
som ikke vil det selv.“

Men jeg lover, at uanset om udfaldet af debatten her i dag bliver, at man ophæver hr. Glistrups immunitet og partiet herved i en vis udstrækning mister hr. Glistrups arbejdskraft, vil kampen mod uretten i dette land fortsætte.

Erhard Jakobsen (CD):

Min anledning til at bede om ordet her er ikke, at jeg har noget at tilføje til det, som hr. Skytte har sagt om selve sagen. Jeg er ganske enig i de korte, men jeg synes særdeles vægtige bemærkninger, som i dette tilfælde medlem af folketinget hr. Skytte fremførte.

Det, der får mig på talerstolen, er det forløb, debatten herefter har fået. Det betyder ikke, at jeg har tænkt mig at argumentere imod de medlemmer af fremskridtspartiet, som har benyttet anledningen til at føre næsten hele partiets ideologiske grundlag frem fra denne talerstol i en anledning, der slet ikke har noget med det at gøre. Også det skal jeg lade ligge.

Men derimod føler jeg anledning til at understøtte noget af det, som nogle af frem-